No. 1943 | Zaterdag 9 April 1921. | 38ste Jaargang

AMIGOE DI CURAÇAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire, Aruba en de Bovenwindsche eilanden per drie maanden fl. 2.— bij vooruitbetaling.

BUREAU VAN DIT BLAD
St. Elizabeths-gasthuis.
DRUKKER. B. L. BOGAERS.

Voor het Buitenland per jaar fl. 10.—
Afzonderlijke nummers fl. 0.15.
Prijs der Advertentiën van 1—7 regels f. 0.50; voor elken regel meer 7½ cts.

De Curaçaosche Begrooting

IN DE

Tweede Kamer.

Vervolg.

De heer **de Jonge**: Mijnheer de Voorzitter! De noodzakelijkheid van de wijziging van de bestuursinrichting is, geloof ik, in confesso, met name wat den Kolonialen Raad betreft. De Minister heeft dit verleden jaar reeds in de Eerste Kamer erkend, en ik mag dus vertrouwen, dat hij daaraan voortdurend aandacht schenkt en de uitwerking met spoed zal bevorderen.

Over de nijverheid en de volksgezondheid in de kolonie is in de stukken van gedachten gewisseld. Ook hiervan wil ik aannemen, na hetgeen de Minister den 23sten Februari 1920 in de Eerste Kamer heeft gezegd, dat verbetering spoedig zal tot stand komen.

Er is evenwel een ander voornaam belang, waarop ik des Ministers aandacht moet vestigen.

Mijnheer de Voorzitter! Voor een gezond beheer van de kolonie is een goed stel, breed hun taak opvattende, ambtenaren noodig, en dat kan er slechts zijn. indien de ambtenaren behoorlijk worden gesalarieerd. In de Memorie van Antwoord van dit ontwerp verwijst de Minister naar de Memorie van Antwoord op de begrooting van Suriname, en die verwijzing is geruststellend.

Intusschen, berichten uit de Curaçaosche bladen, die mij dezer dagen onder de oogen kwamen, hebben bij mij dit geruste gevoel weer aan het wankelen gebracht.

In het Voorloopig Verslag op de voorloopige begrooting van Curaçao heeft een lid van den Kolonialen Raad zich uitgelaten over de wenschelijkheid der rechtspositie en met name over de salarieering van de ambtenaren. Dat lid zeide:

„Spreker wenscht onder de aandacht van het Bestuur te brengen, dat reeds enkele goede krachten den Gouvernements dienst verlaten hebben en dat de ambtenaren steen en been klagen en dringt er op aan, dat de Commissie haar taak zoo spoedig mogelijk zal beëindigen."

Nu zouden wij op grond van de verklaring van den Minister mogen zeggen: die zaak komt in orde. Maar het laatste bericht, waarop ik zoo straks doelde, luidt als volgt:

„In de vergadering van den Kolonialen Raad op 27 December jl. werd bij de behandeling van een ontwerp-verordening betreffende den duurtetoeslag voor landsdienaren, met zes tegen twee stemmen, een amendament aangenomen, waarvan de strekking bleek uit de toelichting van een der voorstellers, den heer Lansberg. Deze betoogde, dat bij den tegenwoordigen berooiden toestand van 's lands schatkist geen uitgaven, neen, geen enkele uitgaaf door den Raad mag worden goedgekeurd, waarvan de noodzakelijkheid niet in het oog springt.

Waar men **wel** mag aannemen, dat er over het algemeen zekere nood bestaat, dat is bij de kostwinners van zelfs middelmatige gezinnen onder de ambtenaren met traktementen van f 2000 tot f 4000 of ten hoogste tot f 5000.

De niet-kostwinners staan er echter beter voor.

Personen, die alleen voor zichzelf te zorgen hebben, kunnen met b.v. f 3000 's jaars fatsoenlijk rondkomen.

Men moet in deze tijden trachten zich te bekrimpen. Dit moet een ieder over de geheele wereld doen, behalve natuurlijk de O. W.-ers en hun aanhang."

Blijkbaar heeft men in den Kolonialen Raad op grond van deze toelichting aan den duurtetoeslag geknabbeld. Dat zal voornamelijk gelden voor hen, die geen gezinnen hebben, maar, afgezien van het principieel onwenschelijke hiervan, hoe zal het mogelijk zijn, onderscheid te maken tusschen die twee categorieën van personen, in hun ambtelijke functies. Het gevolg zou worden. dat over het algemeen de ambtenaarssalarissen zouden worden gedrukt.

Ik meen, dat de Kamer zich daartegen ten sterkste moet verzetten. in ieder geval protesteer ik ten sterkste tegen het gedeeltelijk te niet doen der verhooging. Ik vertrouw echter, dat de Minister geruststellende verklaringen zal afleggen. Wil de kolonie zich goed ontwikkelen en tot welstand geraken dan moet, nevens de maatregelen die op het gebied van nijverheid, bestuursinrichting, enz., dienen te worden getroffen, er ook voor gezorgd worden, dat het korps ambtenaren aldaar tevreden kan zijn met zijn positie en ongehinderd door geldzorgen zijn taak kan vervullen.

Ik hoop daarom van den Minister te vernemen, dat hij aan een dergelijk besluit van den Kolonien Raad geen gevolg zal geven en dat hij den weg zal opgaan, die leidt tot verbetering van de positie der ambtenaren in de kolonie.

De heer **de Graaff**, Minister van Koloniën: Mijnheer de Voorzitter! Zooals ik reeds in de Memorie van Antwoord heb gezegd, zal van mijn zijde gestreefd worden naar een spoedige herziening van het Regeeringsreglement voor de kolonie Curaçao, inzonderheid wat betreft de organisatie van den Kolonialen Raad, tegen welk lichaam door den geachten afgevaardigde den heer van Vuuren verschillende bezwaren zijn ingebracht. Ik verwacht, dat met die herziening, die, naar ik vertrouw, niet lang op zich zal laten wachten, aan de geopperde bedenkingen in groote mate zal worden te gemoet gekomen.

Ik meen met deze mededeeling de geachte afgevaardigden de heeren van Vuuren en de Jonge op dit punt voldoende te hebben beantwoord.

Ik heb zoeven van den heer van Vuuren enkele minder vleiende opmerkingen gehoord omtrent het optreden van den Kolonialen Raad. Die Raad is wel als elk lichaam van dien aard zeker niét volmaakt, maar ik zou die ongunstige meening toch niet willen onderschrijven. De Koloniale Raad in Curaçao heeft, in afwijking van de meeste bestuursorganen van die strekking, de neiging om eenigszins zuinig te zijn. Ik kan dat niet als een gebrek aanmerken, ofschoon misschien bij het betrachten van die zuinigheid wel eens overwegingen zullen gelden, die minder juist zijn, en de Koloniale Raad zich daarbij wel eens op een dwaalspoor zal begeven. Voor zoover dat bij de behandeling der begrooting van dit jaar naar zijn meening het geval is geweest, heb ik niet de zijde van het college gekozen.

Zooals verder eveneens in de Memorie van Antwoord reeds is medegedeeld, zullen binnenkort verwacht mogen worden voorstellen van den Gouverneur van Curaçao aan den Kolonialen Raad omtrent de gelijksteling van bijzonder en openbaar lager onderwijs. Ik vertrouw, dat bij de overweging daarvan met de opmerkingen van den heer van Vuuren, die ik met groote belagstelling heb vernomen, voor zooveel noodig zal worder rekening gehouden, zoowel wat betreft de salarieering van de onderwijzers aan de bijzondere scholen als wat aangaat de regeling van het aantal onderwijzers als anderzins. Hoe die regeling van de gelijkstelling zal zijn, kan ik op het oogenblik nog niet zeggen, waar de voorstellen nog van den landvoogd moeten uitgaan. Ik zal echter de aandacht van den Gouverneur bepaaldelijk vestigen op de verschillende opmerkingen, die ik van den heer van Vuuren heb gehoord.

Ik behoef overigens wel niet te zeggen, dat van mijn zijde, zal worden zorg gedragen, dat de toepassing van het beginsel van gelijkstelling van bijzonder en openbaar lager onderwijs inderdaad zal geschieden met de grootst mogelijke eerlijkheid en met inachtneming van de aanspraken, die het bijzonder onderwijs naar billijkheid kan doen gelden. Intusschen moet ik opmerken, dat de bijzondere onderwijzers in Curaçao wel degelijk in het genot zijn van de duurtetoeslagen, die door de openbare onderwijzers worden genoten en dat dus althans op dit punt misverstand bestaat.

Wat aangaat de beschouwing van den geachten afgevaardigde den heer de Jonge, op het oogenblik is het mij nog niet bekend, dat een beslissing als door hem bedoeld door den Kolonialen Raad zou zijn genomen. Doch waar door den heer de Jonge bijzonderheden worden gegeven, neem ik gaarne aan, dat het feit zoo zal zijn. Ook in dit opzicht zal ik zorgen, dat geen onbillijkheden plaats vinden en dat de regeling van de geldelijke positie van de ambtenaren in de kolonie Curaçao beantwoordt aan hetgeen in redelijkheid mag worden geëischt.

De heer **van Vuuren**: Mijnheer de Voorzitter! De Minister van Koloniën heeft mij een antwoord gegeven, waarvan ik bij benadering niet kan zeggen of het mij bevredigt, dan het omgekeerde. De Minister is er in geslaagd, zich zoo volkomen neutraal uit te drukken, dat zoowel het een als het andere er uit gehaald kan worden. Daarom zou ik nog wel gaarne eenige toelichting op het antwoord van den Minister willen hebben. De Minister heeft gezegd, dat bij het maken van de onderwijsverordening rekening zal worden gehouden met opmerkingen en bezwaren, die door mij naar voren zijn gebracht. Mijn grootste bezwaar is echter de toepassing van de gelijkstelling in salaris op dit oogenblik. Ik heb tal van voorbeelden aangehaald, waaruit bleek, dat aan die gelijkstelling op het oogenblik zoowat alles ontbreekt. En ik heb er bijgevoegd dat de autoriteiten in Curaçao van meening zijn, dat zij, handelende gelijk zij deden, handelden in overeensteming met de aanwijzingen van den Minister. Wanneer dus de Minister zegt, dat hij den Gouverneur mijn opmerkingen zal overbrengen, dan is dit niet genoeg. Ik heb de toezegging gevraagd, en herhaal dit verzoek, dat de Minister den Gouverneur zal doen weten, dat, wat hij ook uit vroegere brieven van den Minister gelezen moge hebben, het de wensch van den Minister is, dat de gelijkstelling in salaris als hier in Nederland zal worden toegepast en dat geen enkele afwijking zal worden geduld. Ik heb te meer reden om dat te vragen, omdat de Minister blijkt te goed naar mij te hebben geluisterd om mij niet begrepen te hebben. Hij heeft toch wel ontdekt een onjuistheid, waaraan ik mij zou hebben schuldig gemaakt. Hij heeft nl. gezegd, dat de bijzondere onderwijzers wel degelijk in het genot gesteld zijn van de duurtetoeslagen, die door de andere onderwijzers worden genoten. Indien de Minister dit zegt, dan is het zoo en moet ik mij hebben vergist. Mijn inlichtingen zijn dan niet juist of ik heb de mij verstrekte inlichtingen niet juist begrepen, dan wel de toestand is sinds in dien tijd veranderd.

Indien de Minister echter dit eene punt er uit pikt en over de andere zwijgt en niet tegenspreekt, dat men zijn verkeerde conclusiën getrokken heeft uit een aanschrijving van het Departement, dan begin ik mij zeer ongerust te gevoelen, dat de caricatuur der gelijkstelling gewild zou kunnen zijn.

Ik herhaal daarom ter voorkoming van misverstand, mijn vraag, of de Minister bereid is den Gouverneur te doen weten, dat in afwachting van de volkomen gelijkstelling in salarissen, zoowel wat bedrag, het geven van toeslagen, het medetellen van dienstjaren, het niet terugvorderen van schoolgelden, de behandeling van personeel der m.u.l.o.-scholen, even volledig moet zijn als in Nederland.

De heer **de Graaff**, Minister van Koloniën: Mijnheer de Voorzitter! Ik heb zooeven gezegd, dat ik alle aandacht zou geven aan de opmerkingen van den geachten afgevaardigde. Dit sluit vanzelf in, dat ik in de allereerste plaats mij ter zake zal wenden tot Gouverneur van Curaçao om van dezen te vernemen, of hetgeen hier is opgemerkt al dan niet op een misverstand berust, of het juist of onjuist is. Eerst wanneer ik deze mededeelingen heb ontvangen, kunnen voor zooveel noodig van mij stappen uitgaan.

De heer **van Vuuren**: Op den voorgrond zal daarbij dan toch in elk geval staan, dat de gelijkstelling, voor wat de salarissen betreft, volkomen in overeenstemming zal zijn met de gelijkstelling van de salarissen in Nederland.

De heer **de Graaff**, Minister van Koloniën: Op den voorgrond staat, zooals de geachte afgevaardigde herhaalt, dat dezelfde gelijkstelling, die hier is aangenomen, in beginsel ook voor de kolonie Curaçao zal gelden. Ik meen hiermede ook deze nadere opmerkingen te hebben beantwoord.

De algemeene beraadslaging wordt gesloten.

De artikelen, alsmede de beweegreden, worden achtereenvolgens zonder beraadslaging en zonder hoofdelijke stemming aangenomen.

De nieuwe Amerikaansche Scheepvaartwet.

Over geheel den aardbol wordt thans, ook op handelsgebied een verbluffende tragie-comedie opgevoerd. Maar als een der sterkste staaltjes van ironie van het lot zal men het moeten aanzien, dat juist Amerika, dat immers om ethische motieven de wapenen aangordde en ten oorlog ging om de vrijheid van de zee, die door den duikbootenoorlog werd bedreigd, te bevechten, zich nu genoodzaakt ziet zijn toevlucht te nemen tot een wet, die rechtstreeks ingaat tegen de ...ginselen, waarmee het zich heeft omhangen, toen het als het geweten der volken al zijn braafheid en onbaatzuchtigheid ten toon kwam spreiden.

Amerika heeft een nieuwe scheepvaartwet aangenomen en zonder in scheepvaartaangelegenheden getraind te zijn, kan de buitenstaander al aanstonds constateeren, dat deze wet geen ander doel en ook geen ander gevolg kan hebben dan het scheppen van het meest drastische monopolie, dat men zich denken kan.

Deze nieuwe wet voert den naam van *Jones Bill*, omdat de senator WESLEY T. JONES er de geestelijke vader van is. Vóór 1914 zou een dergelijke wet een casus belli zijn geweest voor allen, die er door getroffen worden, maar in onze dagen is de wereldmoraliteit zoo ver gedaald, dat men meent ze wel te kunnen doorvoeren.

Ze belooft groote voordeelen aan de makers van de wet en wat voordeelig is, zegt de *N. E.*, dat is tegenwoordig, — iedereen beaamt het, —ipso facto geoorloofd, zoo niet voorgeschreven. De Amerikanen steken hun bedoelingen volstrekt niet onder stoelen of banken. Integendeel zij komen er voor uit met een bravour, die aan de kornuiten van Jan Cartouche niet zou hebben misstaan. De Jones-wet geeft zoo ongeveer het monopolie van de vaart van en naar Amerikaansche havens aan de Amerikaansche schepen. En niet zoo maar bij toeval of als gevolg van andere omstandigheden, maar met voorbedachten rade en met opzet. Toen Senator Jones in Augustus van het afgeloopen jaar de wet zou gaan propageeren, hield hij te Tacoma in den Noord-Amerikaanschen Staat Washington eene rede, waarin hij letterlijk zeide: „Men heeft beweerd, dat deze wet de buitenlandsche schepen uit onze havens zal verdrijven. Welnu, dat is ook mijne meening en ook mijne bedoeling."

En de methoden, waarmee de Amerikanen deze bedoeling trachten te bereiken, zijn zeer afdoende. Wij moeten er even kennis mee maken, al was het alleen maar om het cynisme te proeven, waarmee de heeren de staatsmacht gebruiken ten eigen voordeele. De meest typische bepalingen van de wet zijn wel art. 24, waarin wordt bepaald, dat de Amerikaansche schepen eene korting zullen genieten

op alle in Amerika geldende tollen en haventarieven. Art. 26 zegt, dat alle met Amerikaansche schepen aangevoerde of te verzenden goederen op de spoorwegen tegen een lager tarief zullen worden vervoerd dan die, welke op buitenlandsche bodems worden verscheept en art. 27 bepaalt, dat het kustverkeer het uitsluitend recht van de Amerikaansche schepen is. Dat art. 27 kan op het eerste gezicht heel onschuldig lijken. Zoo iets bestond immers vóór den oorlog. En alleen om redenen van practischen aard, het gemis aan scheepsruimte, werd het ingetrokken. Maar thans gaat men onder kustvaart niet alleen begrijpen het transport van Amerikaansche goederen van de eene kustplaats naar de andere, maar het transport van alle waren. Wanneer dus een Hollandsch schip in Rotterdam eene lading inneemt, die ten deele bestemd is voor New-York en voor een ander deel voor Baltimore, dan zal dit schip ook de voor Baltimore bestemde lading in NewYork moeten lossen, om ze van daaruit met 'n Amerikaanschen bodem naar Baltimore te doen brengen. Zou het schip zelf willen verder varen, dan zou het volgens de nieuwe scheepvaartwet kunnen worden beboet en de lading geconfiskeerd kunnen worden. Een zoodanig begrip van Kustvaart heeft nog nergens ter wereld gegolden, maar het geval wordt nog fataler als men leest, dat de wet voorschrift, dat ook het verkeer tusschen Amerika en zijn koloniën als kustvaart moet worden beschouwd en dat het van 1 Febr. 1922 af ook voor de Philippijnen zal gelden.

Het verbod van verkeer met de eilanden, die de Vereenigde Staten omringen, vindt groote tegenkanting bij andere zeevarende landen, vooral bij Japan, dat zich juist op het verkeer tusschen Hawaii en de Philippijnen zeer bijzonder had ingericht. Maar ook art. 34 en art. 28 zijn voor andere zeevarende landen van fatale werking. Zoo wordt den President der Ver. Staten in art. 34 opgedragen, alle overeenkomsten met vreemde machten, die de voorrechten der Amerikanen in den weg staan, dus de meest begunstigingsclausule, binnen drie maanden op te zeggen. Daardoor wordt het dus mogelijk, alleen de Amerikaansche reeders van de voordeelen en de voorrechten te doen genieten en de buitenlandsche te weren. Dit betreft in hoofdzaak de binnenkomende vrachten, terwijl art. 28 bedoelt de uitvarende schepen door preferentie-tarieven zoodanig te bevoordeelen, dat ook de Amerikaansche export uitsluitend op Amerikaansche schepen kan plaats hebben.

Het is dan ook geen wonder, dat deze wet in het buitenland en op de eerste plaats alweer in Japan, groote ontstemming heeft verwekt en de negen grootste handelskamers van dit land hebben doen weten, dat zij zich door energieke en krachtige maatregelen zullen trachten te vrijwaren tegen de nadeelen, die deze wet hen aandoet. Bovendien hebben de reeders van Japan hun regeering kort en goed doen weten, dat zij de Amerikaansche regeering moet uitnoodigen deze wet ten spoedigste te veranderen. Gebeurt dit niet, dan zullen zij beginnen met de scheepvaartovereenkomst d. i. de vrachtenafspraak, die tusschen Amerika en Japan bestond, in de vaart op den Stillen Oceaan op te zeggen. Dat loopt dus uit op een vrachtenoorlog op leven en dood, maar de Amerikanen hebben zich door al deze bedreigingen niet laten intimideeren. Zij houden voet bij stuk. Admiraal Benson, die voorzitter is van den „American Shipping Board," deelde heel laconiek aan de Japanners mede, dat zij in een vrachtenoorlog op den Stillen Oceaan tot het alleruiterste zouden kunnen concurreeren en dat hij er van overtuigd was, dat de nieuwe Jones-wet de Amerikaansche reeders zoo voordeelig zou zijn, dat zij daarin de kracht zouden putten de scherpste concurrentie te weerstaan niet alleen, maar ze ook te overwinnen en lam te staan.

Dat alles belooft dus voor de Europeesche handelsvloot niet veel goeds. Alles bij elkaar genomen kan men wel zeggen, dat men in scheepvaartkringen voorloopig de mooiste bloempjes wel zal hebben geplukt en dat er voor de Europeesche reeders, vooral van die landen, die in een overzeesch verkeer met hun koloniën niet een vaste basis voor hun vrachtvaart vinden, een zeer moeielijken tijd zal aanbreken.

Dankbetuiging.

Ontvangen van de firma S. E. L. MADURO & SONS een nieuwe tijdtafel van de stoomschepen der *Red-D. line.*

— Ontvangen het Jaarverslag over 1920 van de *Curaçaosche Hypotheekbank.*

Ambtenaren en Ambtenarij.

Eigenlijk in den grond van de zaak beschouwd, is het toch een dwaas en onredelijk systeem, dat de Staat voor *zijn* personeel volgt in zake salaris en promotie.

Als men een parallel trekt tusschen den *particulieren* werkgever en den *Staat*-werkgever, komt men tot de volgende afwijkingspunten.

Bij den werkman — in *uitgebreiden* zin te nemen — in particulieren dienst, blijft de prikkel tot ijver, tot het zich bekwamen, tot het behartigen der zaak bestaan. Bij den werkman in Staatsdienst wordt die prikkel niet gevoed, eerder gedood. Immers of er hard gewerkt wordt of niet, of de zaken meer of minder behartigd worden, of men meer of minder kennis bezit, wat komt het er goed beschouwd op aan? Voor ontslag moet er heel wat gebeuren; een promotie, vlugger dan het tempo der machine, en hooger dan zij aangeeft, is voor ver uit de meesten uitgesloten.

Als men plaatselijke toestanden of een vigeerend systeem bespreekt, al wordt het nog zoo zakelijk en theoretisch besproken, dan bestaat er van den kant der lezers toch altijd gevaar, dat zij in de geheime bedoeling van den schrijver een personenkwestie zullen vermoeden.

Om dit gevaar van meet af uit te sluiten, bij het bespreken van bovengenoemd systeem, nemen wij hier eenvoudig een artikel over uit *De Tijd* over hetzelfde onderwerp.

Het draagt tot sprekenden titel *Ambtenaren en Ambtenarij* en is door den heer J. J. H. STULTIENS, een ondergeschikt ambtenaar bij de administratie der directe belastingen en invoerrechten en accijnzen, dus door iemand, die met beide beenen in de praktijk staat en het weten kan, samengesteld.

De schrijver put zijn argumenten speciaal uit zijn omgeving van de administratie der belastingen. Wij willen ze meer in het algemeen over *alle* ambtenaren uitstrekken.

Wij geven nu het woord aan den heer STULTIENS.

„Als voorstander van een ordelijke samenleving en meer nog als Katholiek, uit principe, ben ik voor gehoorzaamheid aan het wettig gezag. Maar dat mag niet ontaarden in slaafsche onderworpenheid; ieder ambtenaar, de eene meer de andere minder behoort een zekere mate van zelfstandigheid te bezitten en .... ook tot uiting te brengen. In het tegenovergestelde geval kweekt men een onderdanigheid, waarin de mensch ten onder gaat en alleen de automaat overblijft. Bovendien bestaat het gevaar, ja ik durf wel zeggen, de zekerheid, dat grootere en kleinere talenten verloren gaan, althans niet tot hun recht komen.

Gaan we de organieke bepalingen en nog meer de practijk na bij de bepalingen en administratie, dan zien we dat iedere ambtenaar bij zijn in dienst treden den weg afgebakend vindt. Een enkele uitzondering daargelaten, kan hij aan het begin van zijn loopbaan zeggen: over zooveel jaren ben ik dàt en nog zooveel jaren dat, om de zooveel jaren zoo en zooveel verhooging en hij wordt al vertrouwd met sleur. Dat is juist het geest- en initiatiefdoodende van ambtenarij. Het ambtelijk leven beweegt zich — voor zoover hier nog van „bewegen" gesproken kan worden — stipt langs vaste banen. Of een ambtenaar zich werkelijk inspant, zich met hart en ziel geeft aan zijn werk, al zijn krachten, geestelijke en lichamelijke, stelt in dienst van den Staat; dan wel of hij dobbert om het middelmatige, ja zelfs daaronder blijft — precies hetzelfde; beiden kunnen zeggen: in dat jaar word ik dit, op 1 Januari 1900 en zooveel krijg ik die en die verhooging.

Wel bestaat er een jaarlijksche beoordeeling van ieder ambtenaar bij dat dienstvak door zijn superieur door middel van een z.g. signalementstaat, maar het nut hiervan voor den ambtenaar heeft me altijd problematiek geschenen. Voor den Staat kan dat instituut zijn nut hebben, door in sommige gevallen van bepaalde gunstige eigenschappen van een ambtenaar gebruik te maken om hem een zekere standplaats te geven, wat dan in het persoonlijk belang van den ambtenaar, die zich gunstig onderscheidt, echter lang niet altijd een verbetering is. Is het wonder, dat velen hun kalm gangetje gaan, onopgemerkt willen blijven om in rustige rust hun dagen te slijten?

Een andere grief is de scheiding, die zich voltrekt tusschen hooge en lage ambtenaren, waarbij de categorale vakbonden met de later ontstane „centrale's" den toestand hebben verergerd. De eene categorie zou het intellectueele werk verrichten, de andere het materieele. Nu kan men b. v. in fabrieken wel spreken van het *hoofd*werk der ondernemers en het *handen*werk der werklieden, maar op een bureau is — wanneer men het eenvoudige, bijna machinale werk uitzondert, — die scheiding kunstmatig of eigenlijk alleen fictief.

Nog onhoudbaarder wordt die scheiding, waar ze haar beoordeling vindt in de schoolopleiding, welke een ambtenaar in zijn jeugd genoten heeft; feitelijk is het uitsluitend deze, die een ambtenaar in een der beide kampen indeelt. Ik wil allerminst de waarde van de wetenschappelijke vorming verkleinen, maar die zegt toch niet alles. Is iemand die met goed gevolg het eindexamen van een H. B. S. heeft afgelegd, daarom een verstandig mensch, voor wien de hoogere ambten zijn weggelegd? Heeft hij het monopolie van inzicht in wetten en voorschriften, in tact, in oordeel over eens anders daden en zaken? En is een ander, voor wie het bezoeken van een H. B. S. financieele of andere bezwaren meebracht, *per sé* verstoken van ontwikkeling, van helder oordeel, kortom van geestesgaven?

Onze vaderlandsche geschiedenis leert, dat werkelijk groote mannen juist weinig schoolkennis bezaten. En wie de hier bedoelde mannen als toevallige uitvliegers beschouwt, hij kijke eens naar de werkgevers in het *particuliere* bedrijf. Die begrijpen en bevorderen hun eigen belang door uit het personeel te halen, wat er in zit; door van hun geestesgaven te profiteeren, zonder te vragen naar opleiding. Wie zal berekenen, hoeveel intellect de Staat heeft doen verloren gaan, door de geestesgaven van zoovele ambtenaren ongebruikt te laten, ja, te minachten, door het een ambtenaar kwalijk te nemen, dat hij een opmerking maakt, die niet tot zijn competentie behoort, en hem terug te wijzen naar zijn tredmolen?

De belangen van den Staat en van den ambtenaar gaan hier hand in hand. Wanneer de laatste de overtuiging heeft, dat benoeming, bevordering, plaatsing in een anderen werkkring selectief geschieden, zal hij hierin behalve een bevrediging van zijn rechtsgevoel en het geloof in een waarachtig dienstbelang ook een stimulans vinden, om de hem door God geschonken talenten — onder herhaalde hernieuwing in zijn binnenste van zijn ambtseed — te stellen in dienst van den Staat.

De praktijk leert echter, helaas, dat men in Departementale kringen nog ver van deze meening verwijderd is, althans de consequentie ervan niet aandurft. Ambtenaren, lagere, middelbare en ook hoogere — de laatste categorie niet uitgezonderd — blijven gehandhaafd en maken (ik zou haast zeggen „natuurlijk") op hun tijd promotie, hoewel hun prestatie verre beneden de redelijke verwachting blijft. Hoe moet het een ambtenaar te moede worden, wanneer hij bij de verificatie van het werk van een hooger ambtenaar, merkt, dat deze laatste een totaal gemis aan inzicht in de zaak demonstreert, en ondanks dat, zijn begeerenswaardig ambt houdt, alléén omdat hij het eenmaal heeft, en de andere, die, om te kunnen verifieeren, dat inzicht hebben moet, die betrekking niet krijgt... omdat hij haar niet heeft?

Een ander voorbeeld. Iedereen weet, dat het met de aanslagregeling voor Rijksinkomstenbelasting niet vlotten wil. Ieder jaar wordt het later, eer het publiek zijn aanslagbiljet krijgt. Aan het Departement van Financiën heeft men den toestand willen redden door het in dienst nemen van tijdelijke hulpkrachten en deze met de aanslagsregeling te belasten. Heel rationeel zal men zeggen. Maar minder rationeel lijkt het, dat daarvoor genomen werden gepensionneerde hoofdofficieren, die, op een leeftijd gekomen, welke een rust nemen wettigt, zich geplaatst zien op een voor hen absoluut onbekend terrein, hetwelk zij niet langs de een of andere zijde betreden hebben, doch waar zij zich zelf plotseling midden op vinden. Men denkt toch niet te licht over deze zaak. Vooral niet waar het gaat om de tegenwoordig hoog opgevoerde Inkomstenbelasting en de nog hoogere Oorlogswinstbelasting.

De portemonnaie van den belastingplichtige en 's Rijks schatkist zijn er beide mee gemoeid. Is men er in den Haag zeker van, dat die hoogst gewichtige functie in goede handen is? En zou de Staatscommissie even willen onderzoeken, hoeveel van die *would be*-inspecteurs er zijn (en geweest zijn) en of de daarvoor bestede gelden in verhouding staan tot den ingehaalden (!?) achterstand? Waarom geen profijt getrokken van de kennis der eigen permanente ambtenaren, b. v. de adj.-commiezen; waarom er althans niet eens een ernstige proef mee te nemen? Men kent toch aan het Departement zijn ambtenaren; waarom anders het jaarlijks signaleeren?

Ik kan niet anders resumeeren dan dat een verderfelijk STATU QUO, een niet meegaan met de werkelijkheid, den ambtenaren alle voortvarendheid ontneemt en dat, wil men de tijd- en geld verslindende sleur uitroeien, de Staatscommissie o. m. zal moeten medewerken den ambtenaar zijn verantwoordelijkheid, zijn zelfstandigheid, zijn energie te hergeven door de mogelijkheid te openen, dat hij zijn volle werkkracht kan ontplooien en hen, die niet ten volle op hun plaats zijn, onverschillig wie dat is, te verwijderen."

Ziedaar het rake en pittige artikel des heeren Stultiens.

Overleerrijk is dit aangehaald artikel.

Ook in verband met wat praktisch in de richting van bezuiniging en vereenvoudiging en grootere arbeidsprestatie kan gedaan worden, kan het zijn nut hebben.

Onlangs stond in een der Hollandsche bladen nog 't volgende: „Van bezuiniging komt niets, zoolang hoofdambtenaren hun glorie zoeken in het getal onderhoorigen en gelooven, dat hun titel en traktement daarmede in verhouding moet staan.

Van boven af moet men aan de ambtenaren de waarheid leeren, dat de kunst niet is, *om met velen weinig te doen, maar om met weinigen veel te verrichten.*"

Dit is een zinnetje, een goede en ernstige overweging dubbel waard.

De Religieusen en het Onderwijs in Nederland.

I.

Gelijk bekend is, waren de onderwijzers en onderwijzeressen in de Middeleeuwen kerkelijke personen: in de vroegere Middeleeuwen uitsluitend, in de latere voor het overgroote deel priesters en kloosterlingen.

Ook in de zoogenaamde Parochie- of Kosterscholen, waaruit onze huidige volksschool gegroeid is. Want die kosters — Custodes — (bewaarders der kerkelijke schatten) waren in die Katholieke tijden geestelijken, die priester waren of priester werden.

Tot welk een hoogte zij het onderwijs opvoerden, valt o.a. te lezen bij de Protestantsche professoren Jorissen, Moll, Fruin, Blok, om alleen deze te noemen. De Italiaan Guicciardini, de levensbeschrijver van Karel V, die bij het einde der Middeleeuwen leefde en het dus weten kon, getuigde er van: „De gemeyne lieden hebben meestendeels wat beginsels van grammatica ende connen schier al 't samen, ja ooc de boeren ende landlieden, ten aller minste lesen ende schryven. Hebben daarenboven de conste ende wetenschap van gemeyne spraken so gemeynsaem, dattet te verwonderen is. Want daer synder veel, die hoe wel sy noyt buytens landts en hebben geweest, nochtans konnen, behalven heur moederlycke tale, veel vremde talen spreken, besonder Fransoys, welc onder hen seer gemeyn is. Veel spreken Duytsch, Engels, Italiaens ende andere vremde talen." (Vertaling van Kiliaen.) Deze getuigenis geldt in de eerste plaats het Zuiden van de Vereenigde Nederlanden.

Wat scholen betreft, deze waren veelal groote gebouwen; zóó groot en zóó ruim, dat ze als vergaderlokalen bij feestelijke gelegenheden door den Magistraat werden afgehuurd; de leeken-onderwijzers werden goed betaald; hun salaris stond op gelijke hoogte met of overtrof dat van den pastoor of den notaris; ze waren vrijgesteld van velerlei belasting. Zoo genoten ze meestal vrijdom van „wachte en logeringhe" (inkwartiering); hun nagelaten betrekkingen hadden recht op weezen- en weduwenpensioen. enz.

Zij, maar vooral de priesters en kloosterlingen, schreven uitstekende leerboeken, die ten tijde der roemrijke republiek in gereformeerden vorm werden overgezet en druk gebruikt, met verzwijging natuurlijk van den naam van den oorspronkelijken auteur.

Zoo oogstte B. Hakvoord, om maar één voorbeeld te noemen, heel veel roem en heel veel geld met zijn *Nederduytsche Letterkunst*, die niets anders was dan het vercalviniseerd werk van den Antwerpschen priesterscholaster Jacobi.

En de roemrijke rekenmethodes van Willem Bartjens c.s., waren gebouwd op die van een Broeder des Gemeenen Levens, wiens handschrift nog te vinden is in de Bibliotheca Regia te Den Haag.

Aan dien bloei maakte de reformatie een einde: de priesters en religieuzen werden verdreven, hun goederen geconfiskeerd, hun scholen vernietigd. Ook de Katholieke leekenonderwijzers mochten geen school meer doen. Wij weten, dat alles nauwkeurig uit de schoolreglementen van 3 Mei 1665 en dat van 31 Maart 1725 (Groot Placcaat-Boek, D. VI, blz. 448 en vlg.).

Het eerste luidde aldus: „De onderwijzers moeten vrome godtsalige leeden zijn, in de fondamenten van de Christelijcke Gereformeerde Religie wel ervaren, om deselve de discipelen te kunnen doceren.

Zij moeten vooral nooit op „paepsche feestdagen" vacantie geven en niet toelaten, datde paepsche kinderen in de schoole soude brengen eenige paepsche boecken, roosekransen, beeldekens, crucifixen, schilderytjes, of iets diergelycken, of dat se de Gereformeerde kinderen souden quellen, lasteren, verdoemen ofte eenige paperyen, inplanten." Niet alleen alle „Munnicken, Mennoniten, Nonnen, Bagijnen, Kloppen", zijn van het onderwijs uitgesloten, maar volstrekt iedere Katholiek.

En zoo konden de kinderen dag aan dag vernemen, dat de Paus de antichrist is, de Roomsche Kerk de h. .r van Babylon, de paapsche Mis een vervloekte afgoderij, de aanroeping der Heiligen superstitie, enz. enz. Was 't wonder, dat de Katholieke ouders hun kind liever in onwetendheid lieten opgroeien dan het naar zulke scholen te zenden, die daarenboven naar het eenparig getuigenis van „De Vaderlander" (1778), de „Philantrope" (1758), de dames Wolff en Deken, Van der Palm, en Groen van Prinsterer, bitter slecht waren?

A. VINCENT.

(Het Katholicke Schoolblad.)

Berichten uit de Kolonie.

Venezuela-Holland.

Door Generaal J. V. GOMEZ, President der Venezolaansche Republiek is H. M. KONINGIN WILHELMINA begiftigd met de ridderorde van het Borstbeeld van den Bevrijder in de 1ste (hoogste) klas, aldus berichtte *El Bol. Comercial*, van 8 dagen geleden.

Bovendien vonden wij in *El Nuevo Diario* van Caracas van 22 Maart de benoeming vermeld van den Heer W. B. ENGELBRECHT, den vorige Gezant der Nederlanden in Caracas, die het herstel der diplomatieke betrekking tusschen die beide landen tot een goed einde bracht, in dezelfde orde van den Bevrijder, 2e klas.

El Nuevo Diario van 23 Maart bevat de benoeming, van den Heer Dr. JOSÉ IGNACIO CARDENAS tot Buitengewoon Gezant en gevolmachtigd Minister van Venezuela in den Haag, die, zooals we in de Hollandsche bladen lazen, op Woensdag morgen 2 Maart door H. M. de Koningin ten Koninklijke Paleize in tegenwoordigheid van den Minister van Buitenl. Zaken in gehoor ontvangen werd.

Dr. Cárdenas was reeds vroeger in denzelfden rang werkzaam bij de Regeeringen van Duitschland, Frankrijk en Spanje.

Tegelijk is ook aan hetzelfde Gezantschap in den Haag verbonden de Heer Dr. ENRIQUE HERMOSO DOMINGUEZ, die anlangs zijn advocaatsdiploma verwierf.

Koloniale Raad.

Blijkens door den Gouverneur ontvangen telegrafisch bericht zijn de leden van den Raad, die aan de beurt van aftreding waren, door H. M. de Koningin herbenoemd, is de Heer E. S. LANSBERG benoemd tot nieuw Onder-Voorzitter van den Raad (in plaats van Dr J. P. Evertsz, wegens vertrek uit de kolonie) en tot nieuw lid van den Raad de Heer RICHARD F. MUSKUS (in de vacature Dr. Evertsz).

Aan de Heeren LANSBERG en MUSKUS onze hartelijke gelukwenschen.

Met den Heer MUSKUS krijgt nu ook Bonaire zijn eigenlijk gezegden vertegenwoordiger in den Raad. De Heer Muskus, geboren op Bonaire, die tot in de laatste jaren daar altijd gewoond heeft, die èn door zijn handel èn als groot grondeigenaar *Land und Leute* kent zooals weinigen, bij iedereen bekend en gezien was en met de belangen van Bonaire meer dan iemand vertrouwd, die bovendien ook verscheidene jaren Landraad was, is zeker wel de meeste geschikte candidaat om dat eiland te vertegenwoordigen.

Aruba en Bonaire, de twee voornaamste der zustereilanden onzer kolonie, zijn nu beide in den K. R. vertegenwoordigd, en wij voegen er den wensch bij, dat de Heer MUSKUS met evenveel succes voor Bonaire als de Heer B. v. D. VEEN ZEPPENFELDT voor Aruba moge werkzaam zijn.

Wij kunnen ons niet anders dan verheugen over deze keuze van Hr. Ms. Regeering.

De reis van den Gouverneur

Donderdag middag vertrokken met SS. *Oranje Nassau* onder de gebruikelijke saluutschoten en het spelen van de stafmuziek Z.Exc Gouverneur HELFRICH met beide adjudanten EVERS en CAPRILES en de Heer BOOMGAART, Gouvernementssecretaris naar La Guayra om het officieel bezoek te gaan brengen aan den President van Venezuela te Carácas.

De terugkomst van Caracas zal via Valencia en Puerto-Cabello plaats vinden, om aldaar den 22 April scheep te gaan aan boord van de *Philadelphia*, die eerst op heden, dat is drie dagen later dan de nieuwe tijdtafel aangeeft, uit New York vertrokken is.

Vandaag over 14 dagen kan Z.Exc. dus weer hier terugkeeren.

Goede reis.

Met *Oranje Nassau* vertrokken ook met verlof naar Nederland de Zeer Eerw. Pastoor J. VAN DEN VEER en H. SMIT, en de Eerw. Zusters Dominicanessen VINCENTIA en AUGUSTA van St. Martin, beiden laatsten wegens ernstige ziekte. Aan allen: een voorspoedige reis.

Tombola.

Met goedkeuring van het Gouvernement wordt op Bonaire een loterij en tombola georganiseerd ten bate van het nieuw op te richten R. K. Hospitaal aldaar.

Loten zijn verkrijgbaar à f 1.50, terwijl een groote hoeveelheid prachtige prijzen zijn aangekocht. Weldoeners en allen, die belangstellen in het tot stand komen van dit nieuwe Hospitaal op Bonaire, worden beleefdelijk uitgenoodigd dit goede werk te steunen, hetzij door het zenden van giften of voorwerpen voor deze tombola, of door het nemen van lootjes.

C. R. Debrot. †

Woensdag overleed op Bonaire op gevorderden leeftijd, de Heer C. R. DEBROT, die tijdens zijn leven meermalen als waarnemend gezaghebber en landraad van dat eiland optrad en lange jaren als rooimeester aldaar werkzaam was. Aan de geachte familiebetrekkingen betuigen wij onze oprechte deelneming.

Voetbalwedstrijd.

JULIANA I. — SPARTA-SARTO 0—1.

De voetbalwedstrijd Zondagmiddag op *Mundo Nobo* gespeeld tusschen het Militair elftal *Juliana I* en een conbinatie van *Sparta* en *Sarto* begon ten 4.45 en eindigde ten 5.45.

Na halftime begon de combinatie *Sparta-Sarto* ruw te spelen, wat evenzeer door de militairen beantwoord werd. De conbinatie wist zijn punt te maken door een misverstand in de militaire verdediging.

Het laatste half uur bleef *Juliana* voortdurend in de partij der combinatie.

Hiermede eindigde deze ruwgespeelde match in een onverdiende overwinning van *Sparto-Sarto*.

De mid-half van *Juliana* blonk uit door onvermoeid werken in het verdedigen van zijn standpunt. De linksbuiten der *Juliana*-partij, de Heer H. had het ongeluk een schop tegen zijn linkerknie te ontvangen, waardoor hij buiten spel geraakte.

Thans wordt hij verpleegd in het Militair Hospitaal op *Plantersrust*. De *Juliana*-partij speelde met twee invallers, waardoor hun spel aanmerkelijk verzwakt werd.

Onze Landbouwkundige.

Zooals uit de officieele berichten van de vorige week blijkt, heeft de Heer G. B. DUSSEL, landbouwkundige onzer kolonie ontslag aangevraagd en eervol verkregen. Einde Juni zal de Heer DUSSEL, zijn betrekking neerleggen, na een verblijf van ongeveer 16 jaren op ons eiland en naar Holland terugkeeren.

Als er een ambt in onze kolonie hopeloos ontmoedigend stemt en met moeilijkheden, waartegen geen mensch opgewassen is, te kampen heeft dan is het zeker wel de post van landbouwkundige op onze Benedenwindsche eilanden. Voor plantenziekten kan men met studie en onderzoek nog de oorzaken opsporen, voor insecten- of rupsenplaag een bestrijdingsmiddel vinden, maar voor chronische droogte en gebrek aan regen moet iedere mensch het op den duur afleggen. Met dergelijke klimatologische vijanden heeft de landbouw hier op ons eiland altijd en immer te kampen gehad en daar is nog geen afdoend hulpmiddel voor ontdekt.

Irrigatie, dat in andere tropische gewesten met ongeregelden regenval wonderen kan verrichten, heeft hier, waar rivieren, bronnen en artesische putten onbekend zijn, nooit en zal ook nooit op uitgebreide schaal toepassing kunnen vinden.

De Heer Dussel verlaat onze kolonie vol desillusie. Successen van *hervorragende* beteekenis heeft onze landbouwkundige nooit kunnen boeken.

Een nieuw Record.

Uit de onderstaande scheepvaartlijst over de afgeloopen maand Maart blijkt alweer dat onze scheepvaart zich nog steeds in opgaande lijn beweegt.

In de drie voorafgaande maanden Dec., Januari en Februari bleef het getal stoomschepen op 58 staan. De vorige maand Maart bereikte echter het getal stoomschepen het nooit gekende cijfer van 64.

Dus alweer en nieuw record. De gemiddelde tonnenmaat per schip liep evenwel sinds December aanmerkelijk achteruit, ofschoon er vergeleken met de vorige maand onder dit opzicht toch weer eenige verbetering valt te boeken.

Het getal zeilschepen beliep sinds December in deze laatste 4 maanden resp. 86, 91, 103 en 101, Van de zeilvaart liep echter de gemiddelde tonnenmaat per schip sinds December voortdurend zeer veel achteruit, zoo zelfs dat deze in Maart vergeleken met December tot bijna op de helft verminderde.

Onze Scheepvaart.

De vorige week kwamen onze haven binnen de stoomschepen *Alkmaar* (11.290 ton) en de *Almelo* (11.400 ton), beiden van de *Koninkl. Nederl. St. Mij.*, die gecombineerd is met de K. W. I. M. De eerste boot ging via Colon en het Panama kanaal naar Chili, de tweede kwam daar juist vandaan en was op weg naar Rotterdam en had een groote lading Chilisalpeter aan boord. Deze beide booten komen geregeld om de twee maanden hier stookolie innemen op hun doorreis van Rotterdam — Chili en vice versa.

Als een bewijs dat de uitdieping onzer haven aan alle redelijke eischen voldoet, kan wel het binnenkomen dezer booten van zulk een groote tonnenmaat dienen. De „Almelo" was zwaar geladen en had een diepgang van 27 voet. Alle schepen, die het Panama kanaal passeeren, kunnen zonder bezwaar ook onze haven binnenkomen.

Nog een Record.

In de Hollandsche bladen troffen wij het *Mailverslag* aan over onze kolonie gedateerd van 24 Januari ll.

Uit dat Mailverslag, dat een overzicht geeft over 1920, nemen wij het volgende over omtrent den *Uitvoer van phosphaat van Sta. Barbara.*

In het jaar 1920 werd met 64.969.200 K.G. phosporzure kalk afkomstig van de Mijnbouw Mij. „*Curaçao*", naar verschillende landen uitgevoerd.

Hiervan waren: 28.504.960 K.G. bestemd voor Zweedsche-, 10.566.400 K. G. bestemd voor Nederlandsche-, 508.000 K.G. bestemd voor Noorsche-, 2.946.400 K.G. bestemd voor Spaansche-, 2.113.230 K.G. bestemd voor Engelsche- en 15,758.160 K.G. bestemd voor Duitsche havens.

Hoewel de directie der mijnen in de laatste maanden van het jaar eenige moeilijkheden heeft ondervonden door het wegtrekken van arbeiders naar Cuba, is de toestand gunstig.

Verscheept werden: in 1913: 6,285.000 K.G.; in 1914 15.43.0000 K.G.; in 1915 31.308.000 K.G.; in 1916 14.468.000 K.G.; in 1917 3.582.000 K.G. in 1918 nihil; in 1919 10.052.000 K.G.

In 1921 werd met de verscheping voortgegaan. Het Zweedsche stoomschip *Dicida* vertrok op 14 Januari 1921 met 2.260.000 K.G. met bestemming naar Lihman.

— Dit bericht bieden wij speciaal aan de leden der IIe Kamer aan tot logenstraffing van hun bewering in het *Voorloopig Verslag* op onze Begrooting van 1921, dat men *phosphaat* op Curaçao niet meer zooals vroeger hoort noemen.

Een mislukte poging

Juist 14 dagen geleden heeft Kaelr de ex keizer van Oostenrijk, sinds zijn aftreding als particulier persoon in Zwitserland verblijvend, een poging gewaagd om in Hongarije weer op den troon te komen. Hij scheen wel de sympathie van het volk en een deel der Regeeringspersonen te hebben. Doch de onwil van de geallierden Frankrijk, Engeland en Italie om hem te erkennen, en hun duidelijk uitgesproken verklaring dat het herstel van het huis der Habsburgers in Oostenrijk en Hongarije niet zal geduld worden, hebben Karel doen besluiten om weer naar zijn vorig verblijf in Zwitserland terug te keeren.

Daarmede is deze poging zonder bloedvergieten, zouder veel rumoer geeindigd en..... totaal mislukt.

Suikerziekte.

Een Amerikaansch geneesheer, Dr. JOSLIN, heeft in het *Journal of the American Association* het een en ander medegedeeld over den aard der suikerziekte. Joslin wijst er op, dat het noodig wordt de suikerziekte te voorkomen, wat, als steeds, beter is dan genezen. Die noodzakelijkheid grondt hij op het feit, dat het aantal lijders aan *diabetes* voortdurend toeneemt, procentsgewijze meer dan de bevolking. Nu is 't zeker dat men de ziekte beter kent dan vroeger, waardoor medici zich minder dan eertijds vergissen, doch toch blijft de aanwas bedenkelijk, vooral als men weet dat bij een groot percentage der zieken de kwaal voorkomen had kunnen worden. Thans zijn er alleen in de Vereenigde Staten Staten ruim een half millioen zieken geregistreerd.

Er bestaat innig verband tusschen diabetes en zwaarlijvigheid. In vele gevallen zijn diabetes-lijders zwaar en dik geworden, even voor hun ziekte bekend werd. Daarom kan, volgens Dr. Joslin, door zwaarlijvigheid te bestrijden, ook bij velen de suikerziekte voorkomen worden.

Men kan den veel-drinker vergelijken met den veel-eter. Beiden worden gestraft; de een met alcoholisme, de ander met diabetes. Het is onjuist te spreken van erfelijke zwaarlijvigheid. Het is een zeldzame uitzondering, dat men kan spreken van een afwijking in de stofwisseling, die iemand tot zwaarlijvigheid voorbeschikt. Regel is, dat men dik wordt door te veel voedsel of te weinig beweging.

Het is eveneens uitzondering, dat iemand boven de twintig jaar, die beneden het gemiddelde weegt, diabetes-lijder wordt. Als het gebeurt, dan heeft de ziekte of een zeer ernstig of een zeer licht verloop. Ook kan zij gepaard gaan met geërfde degeneratieverschijnselen.

Aangeboren aanleg veroorzaakt de ziekte meestal in de jeugd. Boven de 20 jarigen leeftijd is de kans kleiner om diabetes te krijgen.

Dat onder Joden de ziekte veel voorkomt, is te wijten aan het vele eten, dat zij somtijds doen. Ook dat onder arbeiders veel minder ziektegevallen voorkomen, dan onder den middenstand en dat zij die hersenarbeid verrichten, er vatbaarder voor zijn dan werklieden, wordt aan dezelfde oorzaken toegeschreven.

Trouwens, de merkwaardige resultaten van moderne geneeswijze bevestigen de juistheid van Joslin's meening. Hij en dr. Allen hebben 1000den patiënten behandeld, die niet ziek zouden zijn geworden, als zij de vastkuur een of twee jaar vroeger hadden aangevangen. Men beheeft niet in den werkelijken zin van het woord honger te lijden, maar men moet, evenals de diabetes-patiënt, er voor te zorgen dat men het met zijn lengte geëvenredigde gewicht niet overschrijdt.

Het zou goed zijn, als elke dokter zijn patiënten, die aanleg hebben voor een buikje, waarschuwde voor het gevaar dat boven hun hoofd hangt.

Zeilvaart.

In de maand Maart

Binnengekomen van:		*Uitgezeild naar:*	
Aruba	11	Aruba	14
Bonaire	38	Barbados	1
Bov. Eilanden	1	Bonaire	40
Columbia	4	Boven. Eiland	1
Cuba	1	Cuba	1
Engeland	1	Columbia	1
Guanta	1	Cumareqo	1
Higuerote	1	La Guaira	1
La Vela	13	La Romana	1
Maracaibo	22	La Vela	11
Pto. Cabello	4	Maracaibo	15
Pto. Rico	2	Pto Cabello	4
Sto Domingo	2	Pto Rico	1
		Pto Sucre	1
		Rotterdam	1
Totaal	101	Totaal	94

Dentist.

Met ingang van 1 April is de heer ALFREDO MADURO benoemd tot dentist van het politiecorps en voor de militairen van het garnizoen.

De roepstem des bloeds.

Een hoogleeraar in de pathologie aan de universiteit van San Francisco — aldus vertelt de arts Brenkman in het *Tijdschrift voor Geneesk.* — dr. Abrams heeft een instrument uitgevonden, de „oscillospore", waarmee hij een *onderzoek naar het vaderschap* kan instellen. Het werd reeds in een proces gebruikt en de rechtbank veroordeelde den man, die aangewezen werd als de vader van het kind, tot betaling van een zekere som, toen een druppel van zijn bloed en een druppel bloed van 't kind gelijke trillingen van het instrument hadden te voorschijn gebracht.

— Voorloopig komt ons dit nog wel wat te machtig voor, om het zoo maar te gelooven.

Staat van het aantal vaartuigen, die het eiland Curaçao in de maand Maart 1921 aandeden, met vermelding van hunne gezamenlijke inhoudsmaat.

	ZEILSCHEPEN.			STOOMSCHEPEN.		
		INHOUD IN M³.			INHOUD IN M³.	
	Aantal	Bruto	Netto	Aantal	Bruto	Netto
Maand Maart 1921.	101	21,930	19,916	64	362.140	219 336
Vorige maand	194	47 016	43.764	116	695,634	420.143
Totaal	295	68.946	63,680	180	1 057 774	639,479

Niet opgenomen zijn de schepen, die binnenkomen van de kustvaart en van de visscherij.

Officieele berichten.

(Van de vorige week.)

Aan de hoofdvlechtster alhier A. J. de Jong-de Graaf is tot herstel van gezondheid een maand verlof verleend.

Aan den gouvernements-geneeskundige van Aruba G. R. Hopkins is veertien dagen verlof naar Curaçao verleend.

Aan Mej. Annie Scholtens, onderwijzeres 2e klasse aan de Wilhelminaschool alhier is tot verder herstel van gezondheid drie weken verlofsverlenging verleend.

Aan den Landbouwkundige in deze kolonie G. B. Dussel is op zijn verzoek eervol ontslag uit 's lands dienst verleend.

De tijd. 1ste commies Ph. F. de Haseth PLz. is overgeplaatst van de griffie van het Hof van Justitie naar de Administratie van Financien.

De ontvanger van Saba Q. L. Rigaud is in activiteit hersteld en tijdelijk werkzaam gesteld ter Griffie van het Hof van Justitie alhier.

Bevorderd zijn tot 1sten klerk, de 2e klerk W. R. Plantz en tot 2den klerk de schrijver H. Oduber.

De onderwijzer 3e klasse J. Muller met verlof alhier, is tijdelijk werkzaam gesteld aan de openbare school op Bonaire; en Mej. E. Hellmund tijdelijk kweekelinge aan die school eervol ontheven van hare werkzaamstelling aan genoemde school.

BUITENLAND.

De bloei van het Katholicisme in Engeland.

Uit het *„Catholic Directory"* voor 1921 blijkt, dat alleen de Katholieke kerk op een vermeerdering der kerkelijk ingezegende huwelijken kan wijzen, terwijl de machtige Anglicaansche kerk zelfs vermindering te boeken heeft. Het getal der katholiek gesloten huwelijken in 1920 bedraagt 21.751,dus 1000 meer dan in 1919. Het gezamenlijk aantal Katholieken in Engeland en Wales bedraagt ruim 1.915.000, derhalve ongeveer 7 percent der bevolking.

Priesters telt het het land 3969, van wie 2490 seculiere en 1479 reguliere. Openbare kerken en kapellen zijn er 1932. Het aantal Katholieke colleges en hoogere scholen bedraagt 334 met een leerlingencijfer van 22.498, terwijl het getal der lagere scholen 1204 bedraagt, waarop ruim 180.000 meisjes en jongens onderwijs ontvangen.

In 1920 hadden verder 10.592 bekeeringen plaats van volwassen personen, terwijl 58.092 kinderen werden gedoopt.

Wat ten slotte de verzorging der katholieke militairen te land en te zee betreft, de kardinaal-aartsbisschop van Westminster is de hoofdaalmoezenier der marine, die wordt geholpen door mgr. Bidwell als coadjutor en 12 geestelijken als vloot-aalmoezeniers.

Voor het landleger zorgt de legerbisschop Keatings, die den rang van generaal-majoor bekleedt en tegelijk ook bisschop der luchtstrijdkrachten is.

De zeepkoning voor de Rechtbank

Hij is over de geheele wereld bekend genoeg, al kent misschien geen enkele waschvrouw zijn naam, want lord Leverhulme, die den bijnaam van: zeepkoning draagt is de oprichter, eigenaar en bestuurder der *Sunlight*-zeep-fabrieken.

Indertijd begon hij als een klein zeepzieder en heeft zijn geweldige positie geheel aan eigen werkkracht te danken.

Een vermogen van 130 millioen pond sterling, dus van ruim anderhalf milliard gulden, heeft hij er mede verdient.

Vooral in den oorlog zijn schatten in zijn zakken gestroomd en het dividend steeg van 8.31 % in 1913 tot 16.69 % in 1919.

Onlangs nu heeft de Trust-onderzoekingscommissie, een soort woekerrechtbank, zijn zaken onderzocht.

Men verwijt hem nl., dat toen de grondstoffen duurder werden, hij terstond zijn producten naar rato verhoogde, terwijl ze nog vooraf verzaamd stamden of gemaakt werden uit nog voorhanden grondstoffen, Lord Leverhulme troostte toen zijn afnemers met het vooruitzicht, dat — indien de prijzen zouden dalen — hij het omgekeerde zou doen. Maar de prijsdaling kwam en Lord Leverhulme hield de oude prijzen.

Bovendien heeft Lord Leverhulme minder met de prijzen der grondstoffen te maken dan anderen, daar hij het monopolie heeft op bijna den geheelen oogst van Afrikaansche palmolie.

De „koning" zal nu wel een behoorlijke boete krijgen of misschien zelfs gevangenisstraf, want die Britsche commissie van onderzoek naar prijsopdrijving is niet mak, dat hebben er al meer ondervonden.

Maar 't is best mogelijk, dat lord Leverhulme dan zijn buitenlandsche afnemers de boete laat betalen.

Autoverkeer.

In de stad New-York rijden thans zoo'n getalletje van 80,000, zegge tachtig duizend auto's. En het zijn niet enkel de groote steden, die worden bezocht met wat wij hier in onze onderwetschheid nog een plaag noemen, maar ook het platteland wemelt van die dingen.

Ook te Parijs begint het er Amerikaansch toe te gaan. In Parijs werden in Januari van dit jaar 28,000 nieuwe rijbewijzen uitgereikt aan auto- en motorfietsrijders.

Ontwapening.

De Engelsche oud-minister van Buitenlandsche Zaken, viscount *Grey*, heeft de vorige maand te Londen een rede gehouden over den Volkenbond, waarin hij merkwaardige dingen zeide over het nauw verband tusschen oorlog en bewapening. „De toeneming der bewapening— aldus Grey— is in hooge mate een oorzaak geweest van den jongsten oorlog. Geheel Europa was een versterkt kamp geworden." En nu had de Engelsche staatsman daarbij wel voornamelijk de voorbeeldelooze uitbreiding der Duitsche militaire macht op het oog, maar hij voegde daaraan onmiddellijk toe, dat de wedstrijd in bewapening een einde moest nemen. Wordt de wedstrijd voortgezet —aldus Grey — *dan zullen wij een nieuwen oorlog krijgen, misschien niet met Duitschland of Pruisen, maar met eenig ander land.* Het is om den oorlog te voorkomen, noodzakelijk, dat de toeneming der bewapening, zooals die vroeger plaats had, ophoudt, en de oud-minister is van oordeel, dat de Volkenbond tot dat doel het zijne zal bijdragen.

Lord Salisbury dacht daar indertijd anders over. Wij zullen— beweerde hij —den oorlog onmogelijk maken door ons zóó sterk uit te rusten, dat het onmogelijk wordt hem te voeren. De gebeurtenissen hebben aangetoond hoezeer hij mistastte. Gruwelijker dan ooit is de strijd geweest en veroorzaakt door den wilden wedloop in bewapening.

„IJzer!"

Pierre l'Ermité beschrijft in de *Croix* een treffend tooneeltje in een der ondergrondsche treinen van Parijs.

In den waggon tweede klasse verdringt zich het gewone publiek, dat na afloop van zijn werk naar huis gaat en daaronder een groot aantal giechelende jonge meisjes.

In een hoekje gedrongen zit een priester. nog jong, bleek, mager, armoedig gekleed, Kapelaan in een der volksbuurten.

Een der jonge dames ontdekt hem, wijst hem aan en alle meisjes schrikken.

„Un curé!", dat beduidt volgens de wetten van het bijgeloof een voorteeken van tegenspoed. Doch daartegen bestaat volgens datzelfde bijgeloof een voorbehoedmiddel: men moet ijzer aanraken.

Ze kijken overal rond, roepen: „du fer", maar er is niets van ijzer te zien; alles is vernikkeld of koper,

De priester kijkt stil voor zich, nu hij zich, het voorwerp van vrees en afkeer weet.

De meisjes vragen den conducteur, zijn tang te mogen aanraken, maar de man is wijzer en antwoordde niet.

Ze blijven roepen om „ijzer!"

Daar slaat de priester zijn jas open en reikt zijn linkerarm. Deze is van ijzer; de levende werd in den oorlog afgeschoten bij Donaumont.

Tegelijk wordt in zijn knoopsgat het lint der militaire medaille zichtbaar.

Dan is alles stil....

Tegen 't bioscoop-vuil.

Uit Chicago wordt aan K.I.P.A. gemeld, dat daar meer dan vierhonderd bioscopen bestaan, die eike week door meer dan drie millioen menschen worden bezocht en jaarlijks een bedrag van veertig millioen dollar aan entrée-gelden inslikken.

Dit op zichzelf is reeds een groot gevaar van economischen aard, waar ditzelfde geld zooveel beter zou kunnen worden besteed.

Maar oneindig zwaarder weegt het zedelijk gevaar, wijl ook in Amerikaansche bioscopen kuischheid en huwelijkstrouw als antiquiteiten gaan gelden en bovendien het bezit van kapitaal als t'hoogste geluk wordt voorgesteld, terwijl de slimme schurk ver boven den eerlijken sukkel wordt gesteld.

Maar de Bond van den H. Naam Jezus, die meer dan 70000 leden telt, heeft een krachtige actie gevoerd, tengevolge waarvan de gemeenteraad een censuur op de bioscopen heeft ingesteld.

De censuur-commissie heeft in 't jaar 1920 reeds 3500 kilometer film gekeurd en daarvan 1400 kilometer afgekeurd.

Wel roepen de exploitanten der volksziel moord en brand, bazelen ze natuurlijk over vrijheid en kunst, maar de Bond van den H. Naam houdt stevig vast.

Een voorbeeld voor andere landen en steden en oo k voor sommige katholieken of die zich zoo noemen!

De gebroken man.

Uit een afscheidsartikel van het Parijzer dagblad *Le Temps* gewijd aan Woodrow Wilson, lazen we:

„Deze verouderde en vrijwel gebroken man, die verdwijnt, alleen en triest als gevoelde hij zich reeds vergeten, was eens de afgod van de massa. Nauwelijks twee jaar geleden begroetten Londen, Parijs en Rome in hem den arbiter van de wereld. Hij werd toen gehuldigd als nooit een Souverein. Geheel het oude Europa bazuinde de schittering van zijn politiek genie uit. Hij symboliseerde de vruchtbare energie van het Amerikaansche volk.

Wilson is een apostel, Hij gelooft in de beginselen en formules zooals men in God gelooft, met grooten hartstocht. Geloovende, was hij overtuigd de waarheid te bezitten — die waarheid, welke men zoo bezielend en zegevierend in zich gevoelt, dat men haar moedig tegenover elke realiteit van het oogenblik stelt. Hij had zich de edelmoedige taak gedroomd de wereld een vrede te geven, welke voor goed een einde zou maken aan den haat en de hartstochten der menschen, aan de tradities van de politiek, waarvan de volkeren sinds eeuwen en eeuwen voortleven; een vrede, die het wezen zelf van den oorlog zou hebben gedood.

De fout van Wilson was, niet te begrijpen, dat men de massa slechts die denkbeelden kan opleggen, waarvan men haar het heldere bewustzijn heeft weten in te geven.

De nobele droom vervloog in de rukwinden van de politieke stormen; de apostel verbruikte zijn genie en kracht in de belachelijkste schermutselingen over teksten en formules. Dezelfde woorden, die eens de wereld in geestdrift hadden gebracht, vervaagden in stilte.

En gisteren (4 Maart) was het de eenzame gang uit het Witte Huis, diep aangrijpend als een gebaar van opperste berusting...."

Onthullingen van een Duitsch Oorlogscorrespondent.

In een brochure van den vroegeren oorlogscorrespondent van het *Berliner Tageblatt*, Binder vertelt deze het een en ander „van hetgeen waarover wij niet mochten spreken in onze mededeelingen."

Hij vertelt o.a. dat Nicolai de uitvinder is geweest van alle onjuiste berichten, welke in de spanningsdagen voor de oorlogsverklaring in omloop werden gebracht zoo het verhaal van de bommenwerpende Fransche vliegers bij Neurenberg, de Fransche geneesheeren als Duitsche militairen verkleed, die bronnen en putten zouden vergiftigen en zoo meer. Van den eersten dag werd de geheele Duitsche pers gemuilband; iedereen dag kregen alle bladen de noodige voorschriften over hetgeen zij al of niet mochten schrijven.

Na te hebben verzekerd, dat Moltke wel degelijk na den Marnesiag uit zijn ambt werd ontzet, geeft hij allerlei bijzonderheden over den tot in bijzonderheden voorbereiden opmarsch door België en Noord-Frankrijk, waarvoor sinds 1890 ter plaatse de noodige opnemingen enz. verricht waren.

Zoo waren er maatregelen genomen voor den aanleg van een weg om Montmedy heen, wanneer, wat te verwachten was, de tunnel zou zijn vernield. Al het materiaal voor dien nieuwen weg lag te Trier klaar en op den dag der oorlogsverklaring werd het naar de bestemde plaats gebracht.

Hetzelfde was was 't geval met alle benoodigheden om schutstallen te maken voor in België te requireren vee.

Ook deze stonden binnen enkele uren gereed.

Geld en Geluk.

Er zijn altijd nog van die menschen, die meenen, dat het bezit van geld den mensch gelukkig kan maken. Dat men daarvoor nog iets anders moet bezitten en vooral iets anders zijn, wil er bij hen niet in.

Misschien, wanneer ze dan niet willen luisteren naar de eeuwige waarheden, dat dan de cijfers der statistiek hen kunnen bekeeren.

In de Ver Staten hebben in 't vorig jaar meer dan zesduizend personen zichzelven om 't leven gebracht, hun eersten plicht, door den Schepper opgelegd, getracht te ontvluchten en hun Rechter ontmoet.

Onder dat vreeselijke getal waren eenige honderden kinderen, meer meisjes dan jongens, terwijl bij de volwassenen het getal mannen grooter is dan dat der vrouwen.

Doch het is hoogst leerzaam te zien, tot welken stand of positie velen dezer levensmoeden behoorden.

Er zijn 75 presidenten of directeuren van zaken onder, 36 millionairs, 23 gefortuneerde dames, 12 schrijvers en journalisten, 24 advocaten, 8 rechters 51 doktoren, 40 tooneelspelers en tooneelspeelsters, 24 onderwijzers, hoogleeraren, 27 studenten, 24 makelaars, 59 bankiers....

Nu kan men bij bankiers nog denken aan achteruitgang in zaken, maar er zijn 36 millionaris bij en 23 dames met geld.

Daar er veel minder rijke dan arme menschen in de Ver. Staten leven, blijkt het percentage diep-ongelukkigen onder de rijken juist het allergrootst te zijn.

Van Kamerknecht tot Bisschop.

Te Bologna is tot Bisschop van Comocchio gewijd Mgr. Menegazzi, van de Orde der Capucijnen.

Hij was indertijd in dienst bij den Hertog van Tornano, die overleed in den bloei van zijn leven, en zijn kamerdienaar stond hem in zijn laatste uren bij.

Deze snelle dood maakte op den jongen bediende zulk een indruk, dat hij al zijn gedachten op de eeuwigheid richtte en besloot in een klooster te gaan. Hij werd Capucijn, priester, missionaris in Indie en Polen en thans is Pater Menegazzi tot Bisschop gewijd.

Bekendmaking.

De verkoop van Zilveren, Gouden en Juweelen voorwerpen, beleend ten Spaar- en Beleenbank van *2e Juli 1919 t. m. 31 December 1919*, onder *No. 502. Y, t. m. No. 588. Z,* zal plaats hebben op DONDERDAG den 14 April 1921 a. s. en volgende Donderdagen.

Belanghebbenden worden verzocht den verkoop te voorkomen, door de aanzuivering der verschuldigde interesten.

Curçao den 9 April 1921.

De Voorzitter

C. S. GORSIRA

4